

det ikke har nogen praktisk Betydning — jo, det har den praktiske Betydning, at hvis man erklærer, som man idelig gjør, at Kommunen kan være sikker paa, at den alligevel aldeles sikkert vil faae disse 40,000 Rbd., om de end kun opføres paa Finantsloven — saa kan man paa den anden Side igjen sige: Men hvorfor er der da nogen Nødvendighed for at gjøre en Forandring, hvorved man forrykker hele Grundlaget for de Forhandlinger, som med Hensyn til dette Tilskud have fundet Sted? Man kan kun forklare sig dette paa den Maade, at Rigsdagen hvert Aar vil have godtgjort, at Politiet i Kjøbenhavn bliver bestyret paa en helbig Maade, og vil have, at der hvert Aar skal gjøres Rede for, at Politiets Administration gaaer godt for sig, at man altsaa vil have, at der skal gjøres Rede for Administrationen af Anliggender, som alene henhøre under Regjeringen, under Justitsministeriet. Man maatte betragte Sagen paa en ganske egen Maade, naar man et Dieblik kunde tvivle paa, at en Justitsminister vilde vide at paasee, at Kommunen i denne Henseende opfylder, hvad der ved Lov er gjort den til Pligt. Man siger, at Justitsministeren ikke kan nøde Kommunen dertil; men dertil maa jeg svare, at det maatte være en daarlig Justitsminister, som ikke skulde vide at bringe Kommunen til at opfylde sin Forpligtelse med Hensyn til Politiets Organisation, overensstemmende med Loven; det maatte være en overmaade daarlig Justitsminister, svag og uden at være i Besiddelse af Gyver til at raade over de Midler, der staae til hans Raadighed; dersom han et Dieblik skulde være i Forlegenhed for at faae Kommunen til at opfylde de Forpligtelser, der saaledes paaligge den. — Jeg troer derfor ikke, at der er Noget i Veien for at lade det blive ved Regjeringens Forslag om at fastsætte det Beløb, hvorom der er Tale, som et fast aarligt Bidrag; derimod troer jeg, at man vilde handle, misbest talt, meget ubilligt, naar man vilde afskyde denne Bestemmelse af Lovudkastet og derimod indsætte et Paalæg til Justitsministeren om at opføre Beløbet paa de aarlige Finantslove. Jeg kan saaledes ikke Andet end paa det meest Indtrængende anbefale Thinget at lade det blive ved Bestemmelsen om,

at de 38,000 Rbd., eventualiter 40,000 Rbd., tilstaaes gennem Loven som et fast aarligt Bidrag til Kommunen.

C. B. Ninesstad: Det har glædet mig meget at høre den høitagtede Justitsministers sidste Foredrag, navnlig fordi det berøved utvivlsomt blev udtalt af ham, at der ikke kunde være Tanke om, at der eksisterer noget Kontraktforhold i dette Tilfælde, men at det er en ligefrem Lov, her foreligger, saa at den forunderlige Egenkab, man har villet tillægge denne Lov, nemlig at den foruden at være Lov, tillige skulde have en Kontraktnatur, efter den høitærede Ministers bestemte Udtalelse slet ikke er tilstede. Dette vil jeg altsaa haabe er et Punkt i Diskussionen, som herved er blevet overvundet. Der staaer altsaa tilbage, synes mig, at spørge, hvorledes sørger man bedst for sine egne Interesser, Statens Interesser og for Kommunens Interesser, som falde sammen dermed? Dette forekommer mig naaa vi meget let paa den Maade, der er foreslaaet af to ærede Medlemmer og mig; thi vi undgaae dermed her at komme ind paa det store Spørgsmaal om Finantslovens Forhold til andre Love, da her jo i vort Forslag ikke staaer Andet, end at Summen skal opføres paa de aarlige Finantslove; dernæst bliver Spørgsmaalet om, hvorledes man bedst sørger for Kommunen, om man gjør det bedst ved at staae et Tilskud til Kommunen fast, saaledes at den ikke kan faae Mere eller Mindre end det, der er fastsat i Loven, og da sige til Kommunen: Nu er det afgjort; den Sum skal Du have, og derfor skal Du holde Politiet i Orden, og gjøres Du ikke det, saa kommer Justitsministeren efter Dig, saa melder han Dig til den lovgivende Magt og bliver enig med den om ikke at give Dig flere Penge — eller om der derimod ikke skulde være Noget, der taler for at hve Bidraget paa den Maade, vi have foreslaaet. Jeg finder, at Kommunen bør have det Bidrag fra Statens Side — det er Statens Pligt — som til enhver Tid er et passende Æquivalent for det, Staten faaer igjennem Politiet, og da Staten nu ikke i Gæt og Alt kan styre Politiet, saa skriver den Love om Ordningen deraf og siger, at den Andeel, som den antager, at den